

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kahdeksas jaosto)

7 päivänä toukokuuta 2019*

Maataloustukirahasto ja maaseuturahasto – Rahoituksen ulkopuolelle jätetyt menot –
Saksan toteuttamat menot – Kiinteä rahoitusoiden, jota sovelletaan olennaisten valvontatoimien
riittämättömän toistuvuuden vuoksi – Korkojen vuosittaisesta laskemisesta ja kirjaamisesta koskeva
velvollisuus – Asetuksen (EY) N:o 1290/2005 31 ja 32 artikla – Asetuksen (EY) N:o 885/2006 6 artiklan
h alakohta – Perusteluvastuu – Oikeusapu

Asiassa T-239/17,

Saksan liittotasavalta, asiamiehinnän aluksi D. Klebs ja T. Henze, sittemmin Klebs,

kantajana,

vastaa

Euroopan komissio, asiamiehinnän D. Triantafyllou ja M. Zalewski,

vastaajana,

jossa on kyse SEUT 263 artiklaan perustuvasta vaatimuksesta, joka koskee Euroopan maatalouden
tukirahastosta (maataloustukirahasto) ja Euroopan maaseudun kehittämisen maatalousrahastosta
(maaseuturahasto) maksettavien jäsenvaltioiden tiettyjen menojen jättämisestä Euroopan unionin
rahoituksen ulkopuolelle 14.2.2017 annetun komission täytäntöönpanopäätöksen (EU) 2017/264
(EUVL 2017, L 39, s. 12) osittaisesta kumoamisesta Saksan liittotasavaltaa koskevilta osin,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto),

toimien kokouksessa: jaoston puheenjohtaja A. M. Collins sekä tuomarit M. Kancheva (esittelevä
tuomari) ja G. De Baere,

kirjaaja: hallintovirkamies N. Schall,

ottaen huomioon asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa ja 13.11.2018 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion¹

[– –]

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

¹ Tästä tuomiosta on otettu tähän vain kohdat, joiden julkaisemisesta unionin yleinen tuomioistuin pitää aiheellisenä.

Oikeudellinen arviointi

[– –]

Ensimmäinen kanneperuste, joka perustuu siihen, ettei korkoja ole laskettu eikä esitetty virheellisesti

- 29 Saksan liittotasavalta väittää, että riidanalainen päätös on ristiriidassa asetuksen N:o 1290/2005 31 artiklan 1 kohdan ja 32 artiklan 5 kohdan sekä asetuksen N:o 885/2006 6 artiklan h alakohdan ja liitteen III yhdessä luettujen säännösten kanssa. Se katsoo tältä osin, ettei asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklassa, unionin yleisen tuomioistuimen oikeuskäytännössä, vientitukia koskevan lainsäädännön alakohtaisissa säännöksissä, valmisteluasiakirjassa AGRI-2007-62817-03-00 eikä asetuksen N:o 885/2006 liitteen III ja liitteen III A taulukkojen toimittamisesta komissiolle 1.2.2009 mennessä laaditussa ohjeasiakirjassa nro 1 (jäljempänä ohjeasiakirja nro 1) aseteta velvollisuutta, joka koskee korkojen vuosittaista laskemista ja kirjaamista niiden kohdistamiseksi 50–50-säännön nojalla. Koska Saksan viranomaiset eivät siis ole rikkoneet korkojen laskemista ja esittämistä koskevia unionin oikeuden säännöksiä, komission riidanalaisessa päätöksessä soveltama 5 prosentin suuruinen rahoitusoikaisu ei voi olla oikeutettu.
- 30 Saksan liittotasavalta väittää erityisesti ensisijaisesti, että asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklassa vain vahvistetaan yleisesti tappioiden jakaminen 50–50-säännön mukaan, joten myös korot ja seuraamukset jaetaan puoliksi unionin ja jäsenvaltioiden välillä eikä niiden osalta voida katsoa, että jäsenvaltiot ovat suorittaneet ne, pelkästään siitä syystä, että saatavan pääoma on jaettu. Se katsoo siten, että unionin lainsäätäjä vaatii ainoastaan toteamaan erikseen ne eri summat, jotka on perittävä takaisin, jotta tarvittaessa voidaan jaotella erikseen yksittäiset summat, joita ei ole vielä peritty takaisin.
- 31 Saksan liittotasavalta väittää toissijaisesti yhtäältä, että korkojen vuosittaisesta kirjaamisesta on säädetty oikeudellisesti sitovalla tavalla vasta asetuksen N:o 1306/2013 ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 908/2014, joita ei voida sen mukaan soveltaa nyt käsiteltävässä tapauksessa, voimaantulosta alkaen. Se väittää toisaalta, ettei komissio ole ottanut huomioon ohjeasiakirjaa nro 1 vaatiessaan korkojen ajan tasalle saattamista kunkin varainhoitovuoden lopussa.
- 32 Komissio riitauttaa kaikki nämä argumentit ja huomauttaa, että ensimmäinen kanneperuste perustuu asetuksen N:o 1290/2005 31 artiklan 1 kohdan ja 32 artiklan 5 kohdan, luettuna yhdessä asetuksen N:o 885/2006 6 artiklan h alakohdan kanssa, virheelliseen tulkintaan. Se väittää lähinnä, että vaikka missään unionin oikeuden säännöksessä ei säännelläkään erityisesti korkojen kirjaamista koskevaa velvollisuutta, asetuksen N:o 885/2006 liitteen III taulukossa viitataan kuitenkin selkeästi mainitun asetuksen 6 artiklan h alakohdan, jonka mukaan kyseisessä taulukossa mainittuja määriä koskevat tiedot on toimitettava vuosittain komissiolle, vaatimukseen. Komission mukaan mainitusta säännöksestä, kun sitä luetaan yhdessä asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan kanssa, ilmenee, että asetuksen N:o 885/2006 liitteen III taulukossa ilmoitetut määrät on kirjattava vuosittain.
- 33 Aluksi on huomautettava, että Saksan liittotasavalta pyrkii osoittamaan ensimmäisessä kanneperusteessaan, että riidanalainen päätös on kumottava sen ensimmäisen vaatimuksen perusteella siltä osin kuin komissio on sen mukaan rikkonut asetuksen N:o 1290/2005 31 artiklaa ja 32 artiklan 5 kohtaa, luettuina yhdessä asetuksen N:o 885/2006 6 artiklan h alakohdan ja liitteen III kanssa, kun se on soveltanut rahoitusoikaisua sellaisen olennaisten valvontatoimien puutteellisuuden johdosta, joka perustuu Saksan liittotasavallalle kuuluvan korkojen vuosittaista kirjaamista ja laskemista koskevan velvollisuuden noudattamatta jättämiseen.

- 34 Ensimmäistä kanneperustetta tutkittaessa on siis määritettävä, oliko Saksan liittotasavallalla korkojen vuosittaista laskemista ja esittämistä koskeva velvollisuus, jotta voidaan todeta mahdollinen unionin oikeuden rikkominen. Kysymystä siitä, oliko yhtäältä rahoitusoikaisun soveltaminen oikeutettua nyt käsiteltävässä tapauksessa ja oliko toisaalta mainittu oikaisu oikeasuhteinen, käsitellään suhteellisuusperiaatteen loukkaamiseen perustuvan viidennen kanneperusteen yhteydessä.
- 35 Lisäksi on huomautettava, että asetuksen N:o 885/2006 liitteen III taulukko on väline niiden määrien laskemiseksi, jotka voidaan kohdistaa jäsenvaltioihin 50–50-sääntöä sovellettaessa. Tästä seuraa, että velvollisuus laskea korot vuosittain edellyttää välttämättä vahvistamaan ensin asetuksen N:o 885/2006 liitteen III mallin mukaisesti laaditun varainhoitovuoden tilityksen, joten korkojen vuosittaista laskemista ja kirjaamista koskeva velvollisuus on johdonmukaisesti yksi ja sama velvollisuus.
- 36 Asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan, joka koskee jäsenvaltioiden velvollisuuksia periä määrät takaisin väärinkäytöksiin tai laiminlyönteihin syyllystyneiltä tuensaaajilta, 5 kohta koskee erityistilanteita, joissa jäsenvaltio ei ole perinyt määriä takaisin joko neljän vuoden kuluessa ensimmäisen asteen hallinnollisen tai oikeudellisen päätöksen tekemisestä tai kahdeksan vuoden kuluessa, jos takaisinperintää käsitellään kansallisessa tuomioistuimessa. Tällaisissa tilanteissa on siis täsmennetty, että ”asianomaisen jäsenvaltion on ilmoitettava 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua yhteenvedossa erikseen määrät, joita ei ole peritty takaisin tämän kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädettyssä määräajassa”.
- 37 Oikeuskäytännön mukaan asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdassa säädettyä taloudellisen vastuun jakamista yhtä suuriin osiin asianomaisen jäsenvaltion ja unionin talousarvion välillä sovelletaan kaikkiin luonteeltaan taloudellisiin vaikutuksiin, jotka liittyvät siihen, ettei säännönvastaisesti maksettuja summia ole peritty takaisin, ja joihin kuuluvat muun muassa pääomat sekä niihin liittyvät korot, jotka olisi pitänyt maksaa saman asetuksen 32 artiklan 1 kohdan nojalla (tuomio 24.11.2015, Alankomaat v. komissio, T-126/14, EU:T:2015:875, 76 kohta; ks. myös vastaavasti tuomio 22.4.2010, Italia v. komissio, T-274/08 ja T-275/08, EU:T:2010:154, 39, 41 ja 44 kohta).
- 38 Tältä osin on korostettava, että asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 3 ja 5 kohdassa tarkoitettut ”takaisin perimättä olevat määrät” sisältävät pääoman, korot ja seuraamukset.
- 39 Asetuksen N:o 885/2006 6 artiklassa säädetään lisäksi, että asetuksen N:o 1290/2005 8 artiklan 1 kohdan c alakohdan iii alakohdassa tarkoitettun vuotuisen tilinpäätöksen, joka on toimitettava komissiolle, on sisällettävä muun muassa asetuksen N:o 885/2006 liitteessä III olevan mallin mukaisesti laadittu taulukko varainhoitovuoden lopussa Euroopan yhteisöjen taloudellisten etujen suojaamisesta 18.12.1995 annetun neuvoston asetuksen (EY, Euratom) N:o 2988/95 (EYVL 1995, L 312, s. 1) 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen sääntöjenvastaisuuksien seurauksena takaisin perittävistä aiheettomasti maksetuista määristä, ”niihin liittyvät seuraamukset ja korot mukaan luettuina”.
- 40 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin oikeuden säännöksen tai määräyksen tulkitsemisessa on otettava huomioon paitsi sen sanamuoto myös asiayhteys ja sillä lainsäädännöllä tavoitellut päämäärät, jonka osa säännös tai määräys on (ks. tuomio 7.6.2005, VEMW ym., C-17/03, EU:C:2005:362, 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 6.10.2005, Sumitomo Chemical ja Sumika Fine Chemicals v. komissio, T-22/02 ja T-23/02, EU:T:2005:349, 47 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 41 Näiden periaatteiden valossa on tutkittava, onko asetuksen N:o 885/2006 6 artiklan h alakohta ymmärrettävä siten, että siinä velvoitetaan jäsenvaltiot laskemaan ”takaisin perittävät aiheettomasti maksetut määrät” ja kirjaamaan ne mainitun asetuksen liitteessä III säädettyyn taulukkoon vuosittain.

- 42 Heti alkuun on huomautettava, että asetuksen N:o 885/2006 6 artikla kuuluu 2 lukuun, jonka otsikko on ”Tilien tarkastaminen ja hyväksyminen”, ja että asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohta sisältyy IV osastoon, jonka otsikko on ”Komission suorittama tilien tarkastaminen ja hyväksyminen sekä seuranta”.
- 43 Ensinnäkin on ilmeistä, että vastaus kysymykseen korkojen vuosittaisesta laskemisesta ja kirjaamisesta voidaan johtaa asetuksen N:o 885/2006 6 artiklan h alakohdan sanamukaisesta tulkinnasta. Ensimmäiseksi on näet huomautettava, että ilmaisu ”varainhoitovuoden lopussa – – takaisin perittävistä aiheuttomasti maksetuista määristä” tarkoittaa, että kun komissiolle toimitetaan vuotuinen tilinpäätös, sille on ilmoitettava kaikki määrät, joita ei ole vielä peritty takaisin varainhoitovuoden lopussa eli tietyn vuoden lopussa. Toiseksi sanoista ”niihin liittyvät seuraamukset ja korot mukaan luettuina” ilmenee selkeästi, että mainitut määrät kattavat paitsi aiheuttomasti maksetut määrät, myös korot. Kolmanneksi on niin, että koska mainitut määrät sisältyvät vuotuisen tilinpäätökseen, ne on välttämättäkin kirjattava vuosittain.
- 44 Toiseksi on todettava, että kyseinen sanamukainen tulkinta noudattaa tilien tarkastamista ja hyväksymistä koskevan menettelyn, joka on – kuten komissio on kirjelmässään korostanut – vuosittainen toimi, yleistä rakennetta. Asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohtaa ja asetuksen N:o 885/2006 6 artiklan h alakohdtaa on näet tulkittava asetuksen N:o 1290/2005 johdanto-osan 23 perustelukappaleen valossa, jonka mukaan ”komission olisi tarkastettava ja hyväksyttävä [hyväksytyjen] maksajavirastojen tilit vuosittain” ja että ”tilien tarkastamista ja hyväksymistä koskevan päätöksen olisi koskettava toimitettujen tilinpäätösten täydellisyyttä, täsmällisyyttä ja todenperäisyyttä”. Tästä ilmenee, että komission on tilien tarkastamista ja hyväksymistä koskevassa menettelyssä varmistauduttava siitä, ettei mitään vuotuisessa tilinpäätöksessä vahvistettua määrää jätetä tarkastamatta ja hyväksymättä. Tätä varten asetuksen N:o 885/2006 liitteen III taulukoissa ilmoitetut velkojen ja takaisin perittävien määrien jäljellä olevia määriä jäsenvaltioissa koskevat tiedot, jotka liitetään maksajavirastojen vuotuisen tilinpäätökseen, on välttämättäkin saatettava ajan tasalle vuosittain, jotta mainittujen virastojen tilipäätökset ovat todenperäiset ja ajantasaiset varainhoitovuoden lopussa niiden tarkastamiseksi ja hyväksymiseksi.
- 45 Kolmanneksi on todettava, että asetuksen N:o 1290/2005 johdanto-osasta ja etenkin sen johdanto-osan 25 ja 26 perustelukappaleesta ilmenee, että mainitun asetuksen 32 artiklan 5 kohdassa käyttöön otetulla taloudellista yhteisvastausta koskevalla järjestelmällä pyritään suojaamaan unionin talousarvioon liittyviä taloudellisia etuja siten, että asianomaiseen jäsenvaltioon kohdistetaan osa väärinkäytösten vuoksi maksettavista määristä, joita ei ole peritty takaisin kohtuullisessa määräajassa. Kuten komissio perustellusti huomauttaa, sen seurauksena, ettei asetuksen N:o 885/2006 liitteen III taulukossa – joka on tarkoitettu niiden määrien laskemiseen, joista jäsenvaltioiden on vastattava 50–50-säännön mukaan – ollut laskettu eikä saatettu ajan tasalle vuosittain viivästyskorkoja, ei ollut mahdollista selvittää niiden viivästyskorkojen täsmällistä määrää, joista Saksan liittotasavallan oli katsottava olevan vastuussa. Asetuksen N:o 885/2006 liitteen III taulukolla ilmoitettujen tietojen paikkansapitämättömyys ei siis sovellu yhteen unionin talousarvioon liittyvien taloudellisten etujen suojaamisen kanssa, koska unionille voi tällöin aiheutua vaara siitä, että se joutuu vastaamaan viivästyskoroista, jotka olisi pitänyt kohdistaa kyseessä olevaan jäsenvaltioon 50–50-säännön mukaisesti.
- 46 Lisäksi on korostettava, että vaikka – kuten Saksan liittotasavalta väittää – asetuksen N:o 885/2006 liitteessä III olevassa taulukon mallissa ei ensi näkemältä aseta mitään nimenomaista velvollisuutta kirjata korot saatavan pääoman oikaisemiseen tarkoitettuun sarakkeeseen, oikeuskäytännöstä ilmenee, että kun saatavan pääomalle on maksettava korkoa varainhoitovuoden lopussa unionin alakohtaisen säännösten nojalla, tällaisten korkosaatavien on katsottava johtuvan samasta asetuksen N:o 2988/95 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitettusta väärinkäytöksestä, joka johtaa saatavan pääoman muodostavien, perusteettomasti saatujen tukien ja määrien perimiseen (tuomio 2.3.2017, Glencore Céréales France, C-584/15, EU:C:2017:160, 42 kohta). Koska alkuperäisen saatavan määrää on mukautettava joka vuosi mainitulle saatavalla maksettavien korkojen osittaisesta tai täysimääräisestä takaisinperimisestä riippuen, korot on saatettava ajan tasalle kunkin

varainhoitovuoden lopussa oikaistuna määränä ja ne on tästä syystä kirjattava saatavan pääoman kanssa väärinkäytöksiä koskevaan taulukkoon. Tästä seuraa välttämättä, että korot on kirjattava asetuksen N:o 885/2006 liitteen III taulukon siihen sarakkeeseen, joka on tarkoitettu saatavan pääoman oikaisemiseen.

- 47 Siitä Saksan liittotasavallan esittämästä väitteestä, jonka mukaan asetuksen N:o 885/2006 liitteessä I oleva 2 E kohta ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1290/2005 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä maksajavirastojen kirjanpidon ja meno- ja tuloilmoitusten sekä menojen korvaamista koskevien edellytysten osalta maataloustukirahaston ja maaseuturahaston yhteydessä 21.6.2006 annetun komission asetuksen N:o 883/2006 (EUVL 2006, L 171, s. 1) 5 artikla, joihin komissio on vedonnut vuoden 2015 tiedonannossa, eivät sisällä mitään vaatimusta tietojen esittämisestä asetuksen N:o 885/2006 liitteen III mukaisesti, on todettava yhtäältä, että mainituissa kohdassa säädetään saatavia koskevien menettelyjen osalta, että ”kaikkia A–D kohdassa vahvistettuja vaatimuksia sovelletaan soveltuvien osin maksuihin, menetettyihin vakuuksiin, palautettuihin tukiin, käyttötarkoitukseensa sidottuihin tuloihin jne., jotka maksajaviraston on perittävä maataloustukirahaston ja maaseuturahaston puolesta”. Asetuksen N:o 885/2006 liitteessä I olevassa 2 C kohdassa säädetään kuitenkin, että maksajaviraston on noudatettava menettelyjä, joilla on varmistettava, että ”kuukausittaiset, neljännesvuosittaiset (maaseuturahaston osalta) ja vuotuiset ilmoitukset ovat täydellisiä, tarkkoja ja oikea-aikaisia ja että kaikki virheet tai laiminlyönnit havaitaan ja oikaistaan, erityisesti säännöllisesti suoritettavien tarkastuksin ja täsmäytyksin”. Tämän johdosta asetuksen N:o 885/2006 liitteessä I olevassa 2 E kohdassa säädetään, että saatavia koskevien menettelyjen on täytettävä 2 C kohdassa esitetyt vaatimukset. On siis todettava, että mainituissa liitteessä on vaatimus, joka koskee tietojen esittämistä maataloustukirahaston tilien tarkastamisen ja hyväksymisen yhteydessä, vaikkei se koskekaan nimenomaisesti liitettä III.
- 48 Toisaalta on todettava Saksan liittotasavallan tavoin, ettei asetuksen N:o 883/2006 5 artiklassa – jossa annetaan menoja ja käyttötarkoitukseensa sidottuja tuloja koskevat yleiset säännöt – tosiasiaa mitään vaatimusta, joka koskee tietojen esittämistä mainitun asetuksen liitteen III mukaisesti. Siltä osin kuin asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdassa, kun sitä luetaan yhdessä asetuksen N:o 885/2006 6 artiklan h alakohdan ja liitteen III kanssa, asetetaan korkojen vuosittaista kirjaamista ja laskemista koskeva velvollisuus, siihen perustuva väite, ettei asetuksen N:o 883/2006 5 artiklassa ole mitään vaatimusta tietojen esittämisestä liitteen III mukaisessa taulukossa, ei ole kuitenkaan merkityksellinen.
- 49 Edellä esitetyn perusteella on siis pääteltävä, että Saksan liittotasavalta väittää virheellisesti, että komissio on tulkinnut väärin asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohtaa, kun sitä luetaan yhdessä asetuksen N:o 885/2006 6 artiklan h alakohdan ja liitteen III kanssa.
- 50 Edellä 49 kohdassa esitettyä päätelmää ei voida kyseenalaistaa Saksan liittotasavallan esittämillä muilla väitteillä.
- 51 Ensimmäiseksi on todettava väitteestä, jonka mukaan komissio on soveltanut virheellisesti ohjeasiakirjaa nro 1, kun se on vaatinut korkojen laskemista vuosittain, että kyseinen väite perustuu Saksan liittotasavallan mainitusta ohjeasiakirjasta omaksumaan virheelliseen tulkintaan. Ohjeasiakirjasta nro 1 näet ilmenee, että asetuksen N:o 885/2006 liitteen III mukaiseen taulukkoon merkittyihin tietoihin kuuluvat kaikki aiheettomia maksuja vastaavat määrät, mukaan luettuina niihin liittyvät seuraamukset ja korot, jotka on saatettava ajan tasalle kuluvan vuoden päättyessä seuraavan varainhoitovuoden osalta maksettavien määrien määrittämiseksi.
- 52 Toiseksi on myös hylättävä väite, jonka mukaan se, että velvollisuus laskea ja kirjata korot vuosittain on otettu nimenomaisesti käyttöön asetuksessa N:o 1306/2013 ja täytäntöönpanoasetuksessa N:o 908/2014, osoittaa, ettei komissio katsonut ennen mainittujen asetusten voimaantuloa tarpeelliseksi, että korot lasketaan ja ne esitetään vuosittain. Asetuksella N:o 1306/2013 ja

täytäntöönpanoasetuksella N:o 908/2014 ei näet ole muutettu huomattavasti oikeudellista tilannetta edelleen takaisinperittävinä olevia korkoja koskevan ilmoituksen osalta, koska velvollisuus vuosittain laskea ja kirjata korot oli olemassa asetuksen N:o 1290/2005 ja asetuksen N:o 885/2006 nojalla.

- 53 Erityisesti on korostettava, että asetuksen N:o 1290/2005 ja asetuksen N:o 885/2006 merkityksellisiä säännöksiä ei ole muutettu merkittävästi asetuksen N:o 1306/2013 ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 908/2014 voimaantulon johdosta. Asetuksen N:o 885/2006 6 artiklan h alakohdassa ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 908/2014 29 artiklan f alakohdassa asetetaan lähinnä sama velvollisuus ilmoittaa komissiolle kaikki määrät, joita ei ole vielä peritty takaisin varainhoitovuoden lopussa, liitteen III mukaisesti asetuksen N:o 885/2006 osalta ja liitteen II mukaisesti täytäntöönpanoasetuksen N:o 908/2014 osalta. Pelkällä tähän viimeksi mainittuun liitteeseen lisätyllä Z sarakkeella, jossa on tarkoitus ilmoittaa vuosittain 16.10.2014 alkaen todettujen sääntöjenvastaisuuksien seurauksena edelleen takaisinperittävinä olevien korkojen määrät, ei ole vaikutusta tähän toteamukseen.
- 54 Toisin kuin Saksan liittotasavalta väittää, myöskään sen perusteella, että täytäntöönpanoasetuksen N:o 908/2014 liitteen II ja liitteen III mukaisten taulukkojen toimittamisesta komissiolle varainhoitovuoden N osalta laaditussa ohjeasiakirjassa nro 5 tehdään ero ”vanhojen” sääntöjenvastaisuustapausten ja ”uusien” sääntöjenvastaisuustapausten välillä täytäntöönpanoasetuksen N:o 908/2014 29 artiklan f alakohdassa tarkoitettussa taulukon mallissa, ei voida päätellä, että oikeudellista tilannetta on muutettu huomattavasti takaisin perimättömiä korkoja koskevan ilmoituksen osalta. On näet korostettava komission tavoin, että tällainen ero on tehty vain sovellettaessa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1306/2013 täydentämisestä maksajavirastojen ja muiden elinten, varainhoidon, tilien tarkastamisen, vakuuksien sekä euron käytön osalta 11.3.2014 annetun komission delegoidun asetuksen (EU) N:o 907/2014 (EUVL 2014, L 255, s. 18) 41 artiklan 5 kohdan siirtymäsäännöstä, koska mainitussa säännöksessä erotetaan toisistaan yhtäältä tapaukset, joissa ensimmäisen asteen hallinnollinen tai oikeudellinen toimi on tehty ennen 16.10.2014, eli vanhat tapaukset, ja toisaalta tapaukset, joissa tällainen toimi on tehty 16.10.2014 jälkeen eli uudet tapaukset.
- 55 Saksan liittotasavalta ei myöskään voi väittää, että komissio on esittänyt ristiriitaisia perusteluja 29.11.2016 päivätyssä kirjeessään, joka sisältää sen lopullisen kannan, koska on niin, että vaikka korkojen vuosittaista laskemista ja kirjaamista koskevaa vaatimusta ei ole nimenomaisesti asetuksen N:o 885/2006 6 artiklan h alakohdassa eikä täytäntöönpanoasetuksen N:o 908/2014 29 artiklan f alakohdassa, tällainen vaatimus perustuu kuitenkin asetuksen N:o 885/2006 6 artiklan h alakohdan – kun sitä luetaan tilien tarkastamista ja hyväksymistä koskevan menettelyn yleisen rakenteen ja säännöstöllä tavoiteltujen päämäärien valossa –, jossa olennaisilta osilta säädetään samasta velvollisuudesta kuin täytäntöönpanoasetuksen N:o 908/2014 29 artiklan f alakohdassa, sanamuotoon.
- 56 Edellä esitetyn perusteella on katsottava, ettei komissio ole rikkonut asetuksen N:o 1290/2005 31 artiklaa ja 32 artiklan 5 kohtaa, kun niitä luetaan yhdessä asetuksen N:o 885/2006 6 artiklan h alakohdan ja liitteen III kanssa, ja että se on siis katsonut perustellusti, että väärinkäytöksiä tai laiminlyöntien johdosta takaisinperimättömiin määriin liittyvät korot on laskettava ja kirjattava vuosittain asetuksen N:o 885/2006 liitteen III mukaiseen taulukkoon 50–50-säännön soveltamiseksi.

[– –]

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Saksan liittotasavalta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan Euroopan komission oikeudenkäyntikulut.

Collins

Kancheva

De Baere

Julistettiin Luxemburgissa 7 päivänä toukokuuta 2019.

Allekirjoitukset